PROCESOMANII

de Valentin Lazăr

PERSONAJE:

BĂTRÂNUL
BĂTRÂNA
DOMNUL DOBB
DOAMNA DEBBIE
CHINEZUL
POŞTAŞUL

ACTUL I

Decor. O cameră de apartament undeva, nu ştim unde, poate în Patagonia, Insulele Galapagos sau Papua Noua Guinee. Bătrânul, cel mai tânăr procesoman din oraş, citeşte un cărţoi de drept penal. E atât de absorbit de lectură, căci nu observă apariţia poştaşului care duce trei genţi voluminoase, cu citaţii. Poştaşul, un obişnuit de-al casei, aruncă nervos genţile şi începe să scoată teancuri de citaţii. Are instinctul de a le rupe, dar se abţine cu greu, căci bătrânul tocmai i-a aruncat o privire pe sub ochelari. Se aşază jos ca un om sfârşit de munca sisifică pe care-o depune pentru bunăstarea societăţii.

POŞTAŞUL: (*smiorcăindu-se ca un copil mic*) Nu mai pot. Nu mai suport. Munca mea nu e muncă ci un chin sisific. Să alergi de dimineaţa până seara, de seara până dimineaţa, pe străzi, la adrese de care ţi se face greaţă... Au înnebunit toţi. Şi vor să mă înnebunească şi pe mine. Dar nu, nu, n-am să le dau satisfacţie. Niciodată, da, absolut niciodată, n-am să fiu ca ei, nişte obsedaţi de bine şi adevăr. Mi-am promis solemn că nu trec în lumea lor aberantă. Senilătatea lor nu mă va corupe... Poftim, se documentează! De dimineaţă până-n noapte stă cu nasul în hârţoage. Nu poţi să-i reproşezi nimic, căci eşti citat în nu ştiu ce proces ridicol şi absurd. Sincer, da, sincer, mi s-a acrit de tribunale, de legi, de citaţii, de recursuri... (*bătrânul s-a ridicat încet de la birou, poştaşul ia o poziţie nevinovată, foarte nevinovată, de sfânt*)
BĂTRÂNUL: (*privindu-l suspect*) Ai sunat de două ori?
POŞTAŞUL: *Poştaşul sună întotdeauna de două ori.*
BĂTRÂNUL: Şi de ce mi s-a părut c-am auzit o singură dată?
POŞTAŞUL: Poate e stricată soneria.
BĂTRÂNUL: Soneria mea sună bine.
POŞTAŞUL: Atunci se poate să nu fi auzit.
BĂTRÂNUL: Cu alte cuvinte, mă faci surd? (*scoate un carneţel şi notează*)
POŞTAŞUL: N-am spus c-aţi fi surd. Se poate să nu fi auzit din moment ce citeaţi.
BĂTRÂNUL: Citeam?
POŞTAŞUL: Da, am observat că citeaţi.
BĂTRÂNUL: Poate că nu citeam.

POŞTAŞUL: Atunci nu citeaţi.
BĂTRÂNUL: Sau poate că citeam.
POŞTAŞUL: Da, poate că citeaţi.
BĂTRÂNUL: Cu alte cuvinte, dupa ce mă faci surd, sunt şi analfabet?
POŞTAŞUL: Cine a spus că sunteţi analfabet?
BĂTRÂNUL: Tu.
POŞTAŞUL: Eu? Când?
BĂTRÂNUL: Puţin mai devreme. Sigur crezi că învăţam alfabetul din moment ce citeam.
POŞTAŞUL: Nici n-am gândit...
BĂTRÂNUL: N-ai gândit, dar ţi-a trecut prin cap.
POŞTAŞUL: Se poate să nu te gândeşti? Pentru asta ni s-au dăruit gândurile. Să gândim.
BĂTRÂNUL: Să gândeşti pentru tine. Nu să te gândeşti la mine.
POŞTAŞUL: Dar nu m-am gândit la...
BĂTRÂNUL: Dar la cine dacă nu la mine? Mă faci analfabet, surd, orb...
POŞTAŞUL: Ştiţi ce, cu dumneavostră nu se ajunge niciodată la un consens.
BĂTRÂNUL: Ce consens?
POŞTAŞUL: La o înţelegere.
BĂTRÂNUL: De ce-ar trebui?
POŞTAŞUL: Pentru că suntem oameni şi trăim printre oameni. Gata, până aici, eu m-am săturat! Faceţi ce vreţi, puţin mă interesează! (*aruncă nervos citaţiile şi iese cu genţile legate în jurul gâtului*)
BĂTRÂNUL: (*din prag*) Şi sună la sonerie, că de aia eşti poştaş, să suni de două ori!
BĂTRÂNA: (*intră în scenă, notează în carneţel*) Cui îi mai intentăm proces? Puricii din blana pisicii domnului Dobb. Limbricii mei. Pisica domnului Dobb. Soarele. Ridurile. Administratorul blocului. Gândacii de bucătărie. Statuile din oraş. Moliile care mi-au ros frumuseţe de ciorap. (*se scarpină*) Urticaria. (*bătrânul devine nervos şi pentru a se calma bea dintr-o sticla de coniac*) Sirena fabricii de medicamente. (*bătrâna trage un vânt*) Vântul. Măseaua de minte. Gâştele doamnei Siegfried. Preşedintele Madagascarului. Dumnezeu. Moarta de la etajul unu. (*se scarpină*) Păduchii mei. Firele de păr din nas. A, şi să nu uit să mă dau şi pe mine în judecată pentru că acum trei ani m-am certat rău cu apa. Ce faci, Zuzule?
BĂTRÂNUL: Te privesc.
BĂTRÂNA: Bei?
BĂTRÂNUL: Da, beau.
BĂTRÂNA: (*grijulie*) Bea două guri mici-mici. Ce e mult, strică.
BĂTRÂNUL: Ce e mult, face bine la ficat. Beau două guri mari-mari.
BĂTRÂNA: Nu se poate, Zuzule. La vârsta ta respectabilă, alcoolul dăunează.
BĂTRÂNUL: Alcoolul n-a dăunat nimănui, niciodată.
BĂTRÂNA: Acelaşi lucru nu-l poate spune şi domnul Dobb.
BĂTRÂNUL: Domnul Dobb a murit pentru că trebuia să moară. În loc să bea din sticla de alcool etilic, a băut din sticla de alcool metilic.

BĂTRÂNA: Şi doamna Debbie?
BĂTRÂNUL: Doamna Debbie n-a suportat singurătatea. A băut din sticla de alcool metilic pentru a-şi urma marea dragoste.
BĂTRÂNA: (*încearcă marea cu degetul*) Şi crezi că-s fericiţi dincolo?
BĂTRÂNUL: (*ridică din umeri*) Aici erau fericiţi.
BĂTRÂNA: (*pufneşte*) Domnul Dobb şi doamna Debbie?
BĂTRÂNUL: (*maimuţărindu-se*) Da, domnul Dobb şi doamna Debbie.
BĂTRÂNA: Toată lumea ştia că se urau de moarte.
BĂTRÂNUL: Se urau pentru a se feri de indiscreţia şi curiozitatea celorlalţi. În realitate, scumpa mea Zuzulica, se iubeau la nebunie. Moartea doamnei Debbie stă drept mărturie ca devotament şi fidelitate.
BĂTRÂNA: Prostii! Ştim bine, şi n-ai cum să mă contrazici, că doamna Debbie cam trăgea la măsea.
BĂTRÂNUL: Pentru că o cam dureau măselele mai tot timpul.
BĂTRÂNA: Şi pe mine mă dor măselele, şi uite că nu beau.
BĂTRÂNUL: Nu bei pentru că eşti antialcoolică.
BĂTRÂNA: Nu-s antialcoolică, Zuzule. Dovada, mă servesc singură în fiecare zi cu un butoi de bere? (*aduce un butoiaş de bere*)
BĂTRÂNUL: (*înghiţând în sec*) O picătură?
BĂTRÂNA: Nu se poate, Zuzule, ai ficatul mărit.
BĂTRÂNUL: Cine-a afirmat o asemenea monstruozitate?
BĂTRÂNA: Medicii.
BĂTRÂNUL: Medicii nu fac decât să inventeze boli inexistente.
BĂTRÂNA: Le inventează din dorinţa de-a reinventa stiinţa medicală. Toţi cunoaştem adevărul. Chiar tu ai mărturisit un adevăr de netăgăduit.
BĂTRÂNUL: Ce adevăr?
BĂTRÂNA: Că ştiinţa a luat forma ficatului tău.
BĂTRÂNUL: Ficatul meu e ficatul meu!
BĂTRÂNA: (*îi toarnă câteva picături*) O picătură, căci alcoolul te face să pierzi şi unicul neuron pe care îl mai deţii. Dar şi aici mă îndoiesc.
BĂTRÂNUL: (*râde*) Nu mă cunoşti.
BĂTRÂNA: Te cunosc.
BĂTRÂNUL: Ştii cine se-ascunde dincolo de matricea asta efemeră? Cine disperă după masca dizgraţioasă? Şi gândurile, gândurile care te neliniştesc tot timpul?
BĂTRÂNA: (*cu tandreţe*) Zuzule, nu te mai gândi...
POŞTAŞUL: (*reintră nervos*) Dracu' să le ia de citaţii! Citaţii, citaţii, citaţii!!! (*privindu-l pe bătrân*) Nu vă aşteptaţi să sun de două ori, deoarece nu mai sun niciodată la uşa dumneavoastră. Mi-am promis, iar eu când promit, promit! Mă scuzaţi, dar am încurcat adresele.
BĂTRÂNA: Adresele?
POŞTAŞUL: Sunt citaţiile domnului Dobb.

BĂTRÂNUL: Dar Domnul Dobb e mort.
POŞTAŞUL: Mort, nemort, eu îmi fac datoria. Prefer să rămân perseverent muncii mele sisifice dacă ceilalţi au înnebunit...
BĂTRÂNUL: Cine a înnebunit?
BĂTRÂNA: Despre ce nebunie vorbeşte?
BĂTRÂNUL: Despre ce nebunie vorbeşti?
POŞTAŞUL: Nebunia de a trăi într-o lume pe care n-o mai recunosc... ce să mai amintesc despre... ştiţi adevărul...
BĂTRÂNUL: Adevăr?
POŞTAŞUL: Nu vă prefaceţi. Adevărul, visele, căci, până la urmă, da, da, da, da, totul e un vis care vă ţine în viaţă, da, da, da, pentru că trăiţi în alienare...
BĂTRÂNA: Delirează.
POŞTAŞUL: Delirez? Eu delirez?! (*începe să îndese hârtii în geantă, mică luptă*)
BĂTRÂNUL: Citaţiile ne aparţin.
POŞTAŞUL: Sunt ale domnului Dobb. Nu risc să mi se intenteze proces de pe lumea cealaltă. O fi el decedat cu acte în regulă, dar când e vorba de procese, nimeni nu-l întrece pe domnul Dobb.
BĂTRÂNA: Ce vrei să spui? Nu-l întrece nimeni? Auzi ce susţine antipaticul ăsta, Zuzule, că domnul Dobb e mai procesoman decât noi, procesomani de procesomani.
BĂTRÂNUL: Pe ce se bazează presupunerea ta care, dacă e o presupunere corectă conform legilor din codul de procedură civilă şi penală, schimbă total perspectiva...
POŞTAŞUL: Vă rog să mă scutiţi şi să mă lăsaţi să-mi fac munca de Sisif neînţeles!
BĂTRÂNA: Cum îţi permiţi să-ţi dai cu părerea despre domnul Dobb?
BĂTRÂNUL: Lasă citaţiile! Spune, cum îţi permiţi să crezi că domnul Dobb şi doamna Debbie sunt mai procesomani decât noi?
POŞTAŞUL: Eu nu cred nimic.
BĂTRÂNA: Nu crezi, dar ai spus-o răspicat. Notează-l în carneţel, Zuzule.
POŞTAŞUL: De ce?
BĂTRÂNUL: (*notând*) Pentru că vorbeşti în necunoştinţă de cauză...
POŞTAŞUL: Gata, m-am săturat! Îmi dau demisia! Să vă aduceţi singuri acasă citaţiile, vederile de la munte, de la mare, de la mama dracului, scrisorile, cererile de amânare, de recuzare, de strămutare, pensia de handicapat, de veteran, de agricultor, pensia alimentară, nealimentară, extrasele de şedinţă, procesele verbale, notificările, hotărârile, timbrele! (*începe să sară pe citaţii, face ca toţi dracii*) Fac ceva pe citaţii! Mă şterg undeva cu ele! Că mi-au mâncat zilele şi mi-am rupt spatele! (*iese*)
BĂTRÂNUL: (*din prag*) Şi sună la sonerie, că de aia eşti poştaş, să suni de două ori!
BĂTRÂNA: (*vizibil neliniştită, supusă orgoliului de procesoman cu state vechi de plată, pe scările tribunalelor*) Domnul Dobb şi doamna Debbie mai procesomani decât noi, Zuzule? Să recunoaştem franc, suntem personalităţi în oraş. Toţi ne recunosc când ne văd. Toţi tremură numai gândindu-se la noi pentru că reprezentăm dreptatea, adevărul absolut. Nimeni n-are dreptul, (*îşi priveşte piciorul drept*) dreptul, Zuzule, să conteste acţiunile noastre ce urmăresc

restabilirea ordinii mondiale. Avem un miliard de procese pe creier şi nici un proces nu suportă amânare.
BĂTRÂNUL: Da, un miliard de procese, Zuzulica mea, un miliard de procese...
BĂTRÂNA: Iar antipaticul aminteşte de domnul Dobb. L-ai notat?... Pedeapsa capitală! Când e vorba de dreptate, noi vânăm doar adevărul din oameni.
BĂTRÂNUL: Ce profundă şi lucidă eşti, Zuzulica mea! Un argument obiectiv, scurt şi la obiect!
BĂTRÂNA: *Fiat justitia, ruat caelum*!
BĂTRÂNUL: *Fiat justitia, ruat caelum*!
BĂTRÂNA: Eu trăiesc pentru adevăr şi dreptate. Da, sensul meu de a fi... (*aduce o portavoce*) Sunt o victimă a cumplitelor, a infamelor abuzuri de drept comun, a serviciilor mafiote, de case trans-ultra-mega-superprofesionale, impostori ordinari, farseori în numele credinţei că viaţa e o curvă de lux, mutre dinozauroide, limbrici, spermatozoizi, defensori mincinoşi pentru care adevărul absolut e o iluzie... Lumânările şi coliva.
BĂTRÂNUL: Poftim?
BĂTRÂNA: Lumânările şi coliva, Zuzule. Nu uita marşul funebru. (*bătrânul se conformează cererii batrânei, apare cu lumânări aprinse în colivă, pe marş funebru, cântând prohodul justiţiei*)
BĂTRÂNUL: Moartea justiţiei!
BĂTRÂNA: Să fie veridic, să vadă că nu glumim, leagă-te în lanţuri de tribunal.
BĂTRÂNUL: Dar nu e nici un tribunal aici.
BĂTRÂNA: Nu contează. Să presupunem că e balustrada tribunalului... (*îl leagă pe bătrân de dulap*) Fii prometeic! Nu putem lăsa lucrurile în coadă de peşte. Trebuie să protestăm, să facem greva foamei. (*mănâncă pofticioasă din colivă*) Da, greva foamei! Să vină ministrul justiţiei!
BĂTRÂNUL: (*imitând-o*) Să vină ministrul justiţiei!
BĂTRÂNA: Fii convingător, Zuzule! Urlă până îţi dai duhul.
BĂTRÂNUL: Să vină ministrul justiţiei!!
BĂTRÂNA: Fii portavocea drepturilor noastre, Zuzule. Nu putem fi indiferenţi. Trebuie să luăm atitudine, să restabilim ordinea mondială. Să nu ne irosim timpul, avem un destin măreţ! Să vânăm adevărul din oameni. Fii rău, latră, muşcă din duşmanii noştri!
BĂTRÂNUL: (*furios, aproape dărâmând dulapul*) Ministrul! Secretarii de stat! Corpul de control! Contenciosul! Probaţiunea! Clasificatorii! Avizatorii de acte normative!
BĂTRÂNA: Adevărul trebuie să primeze! Agită-te, fă ca toţi dracii, Zuzule! Trebuie să fim ascultaţi, să se conştientizeze că nu trăim în utopie. Utopia n-are ce căuta într-o lume a adevărului absolut. Hai, trebuie să ne audă cineva, să credem, da, să credem, să credem... (*bătrâna continuă să se delecteze cu colivă, bătrânul se agită urlând ca un disperat*)
BĂTRÂNUL: Experţii! Informatorii! Manipulatorii! Trepăduşii! Feţe palide! Lipitorile! Lipitorile!! Lipitorile!!! (*vizibil obosit*)
BĂTRÂNA: De ce te-ai oprit?
BĂTRÂNUL: Nu mai pot.
BĂTRÂNA: Trebuie să poţi. Dacă nu ne agităm, unde ajungem?

BĂTRÂNUL: Nu ştiu, dar am obosit.
BĂTRÂNA: *Fiat justitia, ruat caelum*!
BĂTRÂNUL: Vrei să facem greva foamei şi tot tu devori coliva?!
BĂTRÂNA: Nu mă pot abţine. Sunt moartă după colivă.
BĂTRÂNUL: Şi eu sunt mort...
BĂTRÂNA: După colivă?
BĂTRÂNUL: De oboseală. Hai, dezleagă-mă.
BĂTRÂNA: (*făcându-se că plouă*) Poftim?
BĂTRÂNUL: Dezleagă-mă.
BĂTRÂNA: De ce?
BĂTRÂNUL: Cum de ce? De dulap! Doar n-o să stau legat aici...
BĂTRÂNA: (*cu priviri lubrice*) Dar e minunat să fii legat. Îţi mai aminteşti când ne-am jucat?...
BĂTRÂNUL: Hai, n-am chef de joacă, Zuzulica.
BĂTRÂNA: Ţi se pare că ne jucăm? Uite că nu mă joc, Zuzule. Nu-mi permit. Sunt o persoană responsabilă. Îmi iau destinul în serios.
BĂTRÂNUL: Serios, nu e frumos ce se întâmplă, Zuzulica... Mă dor picioarele... te rog frumos, dezleagă-mă.
BĂTRÂNA: Nu eşti convingător. Niciodată n-ai fost. De ce-ar trebui să te ascult?
BĂTRÂNUL: Pentru că mă iubeşti. Pentru că ne iubim.
BĂTRÂNA: Tu ştii ce vorbeşti? Te-ai auzit gândind, înainte de a rosti o asemenea stupizenie? Cum poţi spune că mă iubeşti când m-ai dat în judecată...
BĂTRÂNULT: Eu?
BĂTRÂNA: Tu.
BĂTRÂNUL: N-am făcut nici o plângere penală.
BĂTRÂNA: Nu fi penal!
BĂTRÂNUL: Tu eşti penală.
BĂTRÂNA: Eşti penal, penalule, pentru că minţi! Minţi cum minţea şi idiotul de Dobb. Căci da, era un idiot, un antipatic, tot timpul se dădea interesant, când de fapt era un prostănac, un prefăcut, un primitiv! (*intră în scenă domnul Dobb şi doamna Debbie, amândoi veniţi de la cimitir, domnul Dobb e îmbrăcat în costum de mort, poartă papuci de mort, cu o coroană mortuară în mâini, doamna Debbie, cadaverică, într-o rochie putrezită, înnămolită*) În capul lui de zevzec, de gogoman, de pinguin glazurat, de fraier cu cioc, de plantă... Şi nu te mai agita când vorbesc! Că te agiţi ca tuta aia de Debbie care avea pretenţia să-i spui doamnă, când de fapt era o curvuliţă, o clevetitoare, o ţărancă flauşată, o urâtă! Da, am dansat de fericire când a dat colţu'! (*dansează în draci*) Şi am să dansez în continuare ştiind-o bine mersi moartă. Ce-i mai plăcea paraşutei să tragă la măsea! Nu ierta nimic. Bea şi sodă caustică. Se credeau mai procesomani decât noi, însă erau doi paranoici, aveau mania persecuţiei, plângerile lor penale n-aveau fundament, se angajau în discursuri delirante, nu gândeau în perspectivă. Nu vânau adevărul din oameni ci propriile interese. Nu te mai agita! Ai o faţă, de parc-ai văzut fantome! Nu te teme,

idioţii nu ne ascultă. Sunt morţi, foarte morţi, cei mai morţi, într-o garsonieră demisol de toată frumuseţea, la trei metri sub pământ.
BĂTRÂNUL: (*înspăimântat*) Domnul Dobb... doamna Debbie... Sunt aici.
BĂTRÂNA: Nimeni n-a înviat din morţi.
BĂTRÂNUL: Sunt vii.
BĂTRÂNA: Vii pe dracu'! Cine e decedat, decedat rămâne. Sunt prea proşti să fie puri, mai puri decât puritatea, pentru a seduce moartea, intentându-i proces. (*se întoarce, râsetul îi îngheaţă pe buze*) E o iluzie.
BĂTRÂNUL: Nu te minţi. Iluziile sunt cele care ne ţin în viaţă Sunt foarte vii. Priveşte-i!
BĂTRÂNA: Nu, nu, nu, eu privesc realitatea, doar ce e concret, palpabil. Morţii sunt morţi, morţi ca toţi morţii! (*cei doi morţi vii râd cu poftă, râs devenit molipsitor, apare şi poştaşul care dispare îngrozit în culise*)
DOMNUL DOBB: Morţii sunt morţi! Să mori de râs... să mori de râs, Debbie...
DOAMNA DEBBIE: Nu mă pot abţine. Să mori de râs...
DOMNUL DOBB: Morţi... foarte morţi... cei mai morţi... în morţii mamii lor! (*doamna Debbie scoate un carneţel şi notează*) Nu v-am dat satisfacţie, n-am murit! Venim direct de la cimitir.
DOAMNA DEBBIE: Mirosim puţin a cadavru...
DOMNUL DOBB: Puţin de tot, nici nu se simte.
DOAMNA DEBBIE: Da, nasurile noastre nu simt nimic.
DOMNUL DOBB: În moarte, draga mea Debbie, te obişnuieşti cu mirosul tău natural.
DOAMNA DEBBIE: Îmi pare rău, rochia îmi stătea nefiresc de demenţial la înmormântare.
DOMNUL DOBB: De minune! Era în nuanţă cu faţa ta obosită care luase culoarea lumânărilor... Îţi place costumul meu cadaveric?
DOAMNA DEBBIE: Eşti adorabil, mortul meu viu! Nimeni nu se poate compara cu tine. Să ai personalitate şi să dai adevărului sens, sensul de a călca peste cadavre.
DOMNUL DOBB: Totul se justifică, cadaverica mea. Dincolo adevărul avea forma lui Dumnezeu, adevăr aflat în contradicţie cu adevărul nostru. Noi suntem procesomani notorii, trăim doar pentru adevărul nostru. Suntem judecătorii propriilor întrebări.
DOAMNA DEBBIE: (*aplaudă*) Dobb, mortăciunea mea, ce fericire! Adevărul, doar adevărul, şi avem atât de mult să ne spunem, n-o să ne ajungă viaţa pentru a da în judecată tot ce există şi nu există.
DOMNUL DOBB: Dincolo, da, ne plictiseam. Nu puteam intenta procese pentru că Marele Judecător se dădea singur în judecată ori de câte ori îl mustra conştiinţa.
DOAMNA DEBBIE: Ne plictiseam şi am înviat puţin, puţin de tot.
DOMNUL DOBB: Nu eram proşti să vă acceptăm condiţia de procesomani de procesomani. Nebunia voastră...
BĂTRÂNA: Nebunia voastră!
DOAMNA DEBBIE: E nebun cine afirmă că nu e nebun.
BĂTRÂNA: Muriţi de ciudă că lumea ne consideră mai procesomani decât voi.
DOAMNA DEBBIE: Am murit deja.

BĂTRÂNA: Şi morţi sunteţi! Nu existaţi. Să facem abstracţie, Zuzule.
DOMNUL DOBB: Noi să facem abstracţie, Debbie.
BĂTRÂNUL: Ba noi să facem abstracţie, Zuzulica.
BĂTRÂNA: Nu vânaţi adevărul din oameni.
DOMNUL DOBB: Adevăr? Care adevăr, mincinoşilor?
BĂTRÂNUL: Minţim din convingerea că adevărul poate schimba lumea în bine.
DOAMNA DEBBIE: N-aveţi argumente solide.
BĂTRÂNA: Avem un miliard de argumente.
BĂTRÂNUL: Argumente de argumente!
DOAMNA DEBBIE: Nu sunteţi normali.
BĂTRÂNA: Parcă voi sunteţi normali?!
DOMNUL DOBB: Să dai soarele în judecată pentru că nu poartă ochelari de soare.
BĂTRÂNUL: Măgarii pentru că nu cântă arii de operă.
DOAMNA DEBBIE: Nu fi măgăroi!
BĂTRÂNUL: Nu fi măgăriţă!
DOMNUL DOBB: Nu ştim cine dintre noi sunt măgarii. Să intentaţi proces elefantului de la circul de stat pentru că nu e purice?
BĂTRÂNA: Spermatozoizilor?
DOAMNA DEBBIE: Statuilor din oraş?
BĂTRÂNUL: Cometei Haley?
DOMNUL DOBB: Limbricilor?
BĂTRÂNA: Scaunelor?
DOMNUL DOBB: Ciorile din cimitir?
BĂTRÂNA: Da, ciorile din cimitir. Pentru că toată ziua, cra, cra, cra, cra, de nu se pot odihni morţii...
BĂTRÂNUL: Ciorile ca ciorile, da' să vă daţi în judecată firele de păr din nas?!
DOAMNA DEBBIE: Da, firele de păr din nas. Din zonele intime. Când vine vorba de adevăr, nu iertăm nimic.
BĂTRÂNA: Adevărul vostru ne lasă indiferenţi.
DOMNUL DOBB: Nu puteţi fi indiferenţi. I-aţi făcut proces până şi lui Dumnezeu.
BĂTRÂNUL: Lui Satana.
DOMNUL DOBB: Trebuie să desfiinţăm infernul. Nu putem lăsa răul să învingă.
DOAMNA DEBBIE: Dorim binele şi e imperativ ca binele să triumfe..
BĂTRÂNA: Cine aminteşte de bine, voi care faceţi rău societăţii prin procese aberante, lipsite de orice morală...
DOMNUL DOBB: Morală? Voi amintiţi de morală, imoralilor, care n-aveţi simţul ridicolului.
BĂTRÂNUL: Avem simţul ridicolului.
BĂTRÂNA: Da, avem simţ... Nu-i aşa, Zuzule, că-s ridicoli?
BĂTRÂNUL: Sunt atât de ridicoli, încât ridicolul se simte mai ridicol decât ridicolul însuşi.
DOMNUL DOBB: Cine vorbeşte! Cel ce s-a dat în judecată pentru că-i pute gura...

BĂTRÂNA: (*sărind în apărarea soţului*) Cel ce şi-a intentat proces pentru că e impotent!
DOAMNA DEBBIE: Serios?
BĂTRÂNA: Foarte serios.
DOAMNA DEBBIE: Zuzu tău nu e impotent?
BĂTRÂNA: Zuzuloiul meu e foarte potent.
DOAMNA DEBBIE: Şi se mai uită şi după altele, perversul!
BĂTRÂNA: Parcă Dobb nu se uită...
DOAMNA DEBBIE: Dobb e fidelitatea întruchipată. Nu-i aşa, Dobbişor, că eşti fidel, fidel? (*evident, Dobb mai mult dezaprobă decât aprobă*) Vezi, nici n-ar îndrăzni să se uite după fuste, scumpa mea mortăciune.
BĂTRÂNA: Da, nu se uită deloc după fuste, obsedatul!
DOAMNA DEBBIE: Obsedat, obsedat, dar mai bine obsedat decît alcoolist.
BĂTRÂNA: Zuzuloiul meu nu pune strop de alcool în gură.
DOAMNA DEBBIE: Da, nu bea deloc, dar deloc, deloc, sugativa! Bea de stinge apa.
BĂTRÂNA: Spune, Zuzulaş, nu-i aşa că urăşti alcoolul?
BĂTRÂNUL: De moarte! Am ficatul mărit...
DOAMNA DEBBIE: Mărit de la bere, vin şi rachiu. Că nu refuză nimic.
BĂTRÂNA: Dar ce, tu refuzi? Că în loc să bei din sticla de alcool etilic, te-ai delectat cu alcool metilic.
DOAMNA DEBBIE: M-am sinucis din dragoste pentru Dobb.
DOMNUL DOBB: Da, s-a sinucis din dragoste pentru mine.
BĂTRÂNA: Mi se face greaţă. Nu suport dulcegăriile.
BĂTRÂNUL: Miros a mort, iar lor le arde de tandreţuri!
DOAMNA DEBBIE: Muriţi de ciudă că suntem mai tandri decât voi?
BĂTRÂNA: Tandri, voi vorbiţi de tandreţe când toată ziua scandalizaţi tot blocul prin urletele şi certurile voastre, de nu se poate odihni locatarul?...
DOMNUL DOBB: Locatarul dacă vrea odihnă să se ducă la cimitir sau direct în paradis.
DOAMNA DEBBIE: Da, în paradis, acolo găseşti linişte cât doreşti.
BĂTRÂNUL: Şi dacă era atâta linişte, de ce-aţi înviat?
DOAMNA DEBBIE: Ca să vă facem viaţa un infern. Dobb, cadavrul meu viu şi adorabil, viciile de procedură.
BĂTRÂNUL: Nu există vicii de procedură.
BĂTRÂNA: Zuzule, circumstanţele atenuante.
DOMNUL DOBB: Motivele invocate sunt neîntemeiate.
BĂTRÂNA: Să ne exercităm căile extraordinare de atac.
DOAMNA DEBBIE: Să cerem ca hotărârile tuturor instanţelor să fie reexaminate.
BĂTRÂNUL: Să facem recurs la Marea Curte...
DOMNUL DOBB: În lipsa unei prevederi exprese...
DOAMNA DEBBIE: Executarea sancţiunii se prescrie în termen de un an.
BĂTRÂNUL: Să ne pronunţăm!

BĂTRÂNA: *Dura lex, sed lex*.
DOAMNA DEBBIE: *Amicus Plato, sed magis amica veritas*.
BĂTRÂNUL: *Jus est ars boni et aequi*.
DOMNUL DOBB: *Justitia nihil expetit praemii*. (*în acest moment, se aude muzică chinezească, toţi se opresc şi ascultă, din partea dreaptă îşi face apariţia Chinezul, cu două geamantane voluminoase, care traversează scena şi dispare în culise*)
DOAMNA DEBBIE: Aţi văzut? Cine e individul?
BĂTRÂNUL: Şi ce muzică e aceasta?
DOMNUL DOBB: Dar ce cară în geamantane? Citaţii?
DOAMNA DEBBIE: Crezi că are faţă de procesoman?
BĂTRÂNA: Mi s-a părut galben ca lumânarea.
BĂTRÂNUL: O fi mort şi el.
BĂTRÂNA: Doar n-or să învie toţi?
DOMNUL DOBB: Nu, doar noi excептăm regula.
BĂTRÂNUL: Nu există excepţii, moartea e moarte.
DOAMNA DEBBIE: Şi dacă moartea e moarte, noi de ce suntem vii?
BĂTRÂNA: Cine a spus că sunteţi vii? Nu vedeţi că mirosiţi a cadavru?
DOAMNA DEBBIE: Cadavre sunteţi voi! N-aţi câştigat nici un proces răsunător... (*Chinezul traversează iar scena, pentru ca apoi să reintre cu alte două geamantane voluminoase*)
BĂTRÂNUL: Muzica mă enervează teribil.
DOMNUL DOBB: Alte două geamantane? Sigur are citaţii, dosare, cărţi de drept penal...
DOAMNA DEBBIE: Să fie noul procesoman?
BĂTRÂNA: Nu mi se pare a fi procesoman.
DOAMNA DEBBIE: Şi-atunci ce-are în geamantane?
DOMNUL DOBB: Da, în geamantanele alea voluminoase…
BĂTRÂNA: Trebuie să aflăm mai multe detalii despre el.
DOAMNA DEBBIE: Da, detaliile fac diferenţa într-un proces.
BĂTRÂNA: Vă gândiţi deja la proces?
DOAMNA DEBBIE: Nu doriţi să-i faceţi plângere penală?
BĂTRÂNUL: De ce?
DOMNUL DOBB: Pentru c-are faţa palidă şi se asortează cu lumânările. Uite-l, vine… (*toţi urmăresc totul cu încordare, Chinezul traversează iar scena, pentru ca apoi să reintre cu alte două geamantane voluminoase, însoţit de poştaş, care duce şi el două geamantane*)
BĂTRÂNUL: Poştaşul? De data asta chiar îl dau în judecată pe nenorocit, da, da, da, pentru că nu sună de două ori la sonerie.
DOMNUL DOBB: Şi încurcă mereu adresele.
BĂTRÂNA: Sunt citaţiile noastre.
DOAMNA DEBBIE: Pardon, citaţiile noastre.
BĂTRÂNUL: Ba citaţiile noastre.

DOMNUL DOBB: Ale noastre. (*toţi se bat pentru citaţii, reintră poştaşul, care e imediat încolţit din toate părţile*)
BĂTRÂNUL: Cine e?
DOAMNA DEBBIE: Cum se numeşte?
BĂTRÂNA: De unde vine?
DOMNUL DOBB: Ce caută aici?
DOAMNA DEBBIE: Ce are în geamantane?
BĂTRÂNUL: Şi mai repede până nu te dau în judecată.
DOMNUL DOBB: Încurci mereu adresele.
BĂTRÂNA: Şi nu suni de două ori la sonerie...
DOAMNA DEBBIE: Ca orice poştaş care se respectă.
POŞTAŞUL: Vă rog frumos, nu vă împingeţi, că vă dau în judecată pentru ultraj contra bunelor moravuri şi lipsă de aer.
BĂTRÂNA: Noi o să-ţi facem proces pentru că ne insulţi.
BĂTRÂNUL: Reprezentăm justiţia supremă.
DOMNUL DOBB: Vorbeşte.
POŞTAŞUL: N-am aer.
DOAMNA DEBBIE: Daţi-i aer.
BĂTRÂNA: Cu porţia.
DOMNUL DOBB: Mai repede.
POŞTAŞUL: E chinez. Se numeşte Ling.
BĂTRÂNA: Ling?
POŞTAŞUL: Ling.
DOAMNA DEBBIE: Ling?
BĂTRÂNUL: E chinez?
DOAMNA DEBBIE: De ce Ling?
BĂTRÂNA: De nu Ming sau Ţziomping?
DOMNUL DOBB: Şi de ce un chinez?
BĂTRÂNUL: E procesoman?
POŞTAŞUL: Nu știu.
DOMNUL DOBB: Nu ştii? Ar fi trebuit să ştii. De ce nu ştii?
BĂTRÂNUL: Ce are în geamantane?
BĂTRÂNA: Da, ce-s în geamantanele alea, dosare, citaţii, cărţi de drept penal?
DOAMNA DEBBIE: Ce limbă vorbeşte?
POŞTAŞUL: Chineza.
DOMNUL DOBB: De ce chineza?
BĂTRÂNA: Cum se rosteşte un cuvânt în limba chineză? Cum se spune chinez în chineză?
BĂTRÂNUL: Dar procesoman?
BĂTRÂNA: Sunt procesomani în China?
DOMNUL DOBB: De ce ne-a invadat intimitatea?

DOAMNA DEBBIE: Vrea să ne facă proces penal?
DOMNUL DOBB: Pentru ce ?
BĂTRÂNA: De ce?
POŞTAŞUL: Nu ştiu.
DOMNUL DOBB: Nu ştii? Ar fi trebuit să ştii. De ce nu ştii?
BĂTRÂNA: Da, de ce nu ştii? De ce nu ştii? (*reintră chinezul care traversează scena, toţi îl urmăresc cu atenţie deosebită, poştaşul se sustrage privirilor procesomanilor şi dispare după chinez, îl va ajuta în tot acest timp la căratul geamantanelor*) Cum se spune bună în chineză?
DOAMNA DEBBIE: Ce haine are!
DOMNUL DOBB: Ce pălărie!
BĂTRÂNUL: De orezar! Muzica mă enervează teribil!
BĂTRÂNA: Mi se pare liniştitoare!
BĂTRÂNUL: Liniştitoare pe dracu'!
DOAMNA DEBBIE: Unde pleacă?
DOMNUL DOBB: Poate doreşte să intre în vorbă cu noi....
BĂTRÂNA: Cum se spune bună în chineză?
BĂTRÂNUL: Eşti expertă în limba gimnastică.
BĂTRÂNA: Cum se spune bună în limba gimnastică?
DOAMNA DEBBIE: Cum se spune chinez în limba gimnastică? (*bătrânul face un gest obscen la adresa noului procesoman*)
BĂTRÂNA: Nu e fumos, Zuzule!
DOMNUL DOBB: Să fim circumspecţi. Nu cunoaştem chineza, iar un proces intentat de orezar...
DOAMNA DEBBIE: Nu e procesoman.
BĂTRÂNUL: N-are faţă! E un gălbejit.
DOMNUL DOBB: Trebuie să gândim.
DOAMNA DEBBIE: Să regândim totul.
DOMNUL DOBB: Cine e galben şi se asortează cu lumânările, e împotriva noastră!
BĂTRÂNUL: Nu putem accepta ca un gălbejit, un orezar, un devorator de câini şi pisici, gândaci şi şerpi, să ne invadeze intimitatea.
BĂTRÂNA: E o chinezărie ce afirmi, Zuzule.
BĂTRÂNUL: Da, chinezărie, chinezărie. Muzica asta enervantă nu încetează?
BĂTRÂNA: Muzică? Ce muzică? Eu n-aud nimic.
BĂTRÂNUL: N-auzi pentru că eşti surdă.
BĂTRÂNA: Zuzule! Chinezoiul...
DOMNUL DOBB: Ce dracu' are în geamantane?
BĂTRÂNUL: Şi poştaşul. E chinez de-a dreptul. Îi spui ceva în limba maternă, iar el înţelege malgaşa.
DOAMNA DEBBIE: Sigur doreşte să vorbească cu noi.
BĂTRÂNA: Dar vorbim limbi diferite, cum să ne înţelegem?

DOAMNA DEBBIE: Cine ştie, poate că vorbim chiar acum chineza...
BĂTRÂNA: Ce vorbeşti?!
DOAMNA DEBBIE: Auzi, te-ai auzit vorbind acum?
BĂTRÂNA: De ce să mă aud vorbind?
DOAMNA DEBBIE: Să înţelegem dacă vorbim chineza.
BĂTRÂNA: Nu doresc să mă înţeleg vorbind.
BĂTRÂNUL: Urăsc chineza. Şi muzica. Şi mirosul. Miroase numai a chinez aici.
BĂTRÂNA: Domnule chinez Ling!
DOAMNA DEBBIE: Ling, Ling!
DOMNUL DOBB: Nu te aude. Înţelege doar chineza.
BĂTRÂNA: Cum se spune Ling în chineză?
BĂTRÂNUL: De unde vrei să ştiu cum se rosteşte Ling în chineză?
BĂTRÂNA: Trebuia să te informezi, Zuzule. Vezi ce se întamplă dacă nu suntem prevezători?
BĂTRÂNUL: Se întâmplă ce se întâmplă. Sigur o să ne intenteze procese peste procese.
DOAMNA DEBBIE: Dar noi n-am făcut rău nimănui.
DOMNUL DOBB: Tocmai de aceea, că n-am fost răi cu noi înşine, cu ceilalţi, cu tot ce există şi nu există.
BĂTRÂNA: Să fim răi!
BĂTRÂNUL: Machiavelici!
DOAMNA DEBBIE: Să nu iertăm nimic!
DOMNUL DOBB: Binele trebuie să triumfe, iar răutatea asta mică de chinez să dispară de pe teritoriul nostru.
BĂTRÂNA: Nu putem fi intimi cu un adorator de supă de ham-ham-ham.
BĂTRÂNUL: Supă de ham-ham-ham?
BĂTRÂNA: Da, supă care latră, de câine.
DOAMNA DEBBIE: Ne va extermina toţi maidanezii.
DOMNUL DOBB: Toate pisicile.
BĂTRÂNUL: Şerpii.
DOAMNA DEBBIE: Săracii gândaci de bucătărie! Le prevăd un destin sumbru.
BĂTRÂNA: Aştia mănâncă tot ce mişcă. Şi râme. Şi şobolani. Şi ouă clocite. (*privindu-i cu subînţeles pe domnul Dobb şi pe doamna Debbie*) Cadavre.
BĂTRÂNUL: (*se face că ia un vierme din trupul descărnat al doamnei Debbie*) Viermii din cadavre. O delicatesă!
DOAMNA DEBBIE: Suntem vii.
BĂTRÂNUL: Da, sunteţi foarte vii din moment ce mirosiţi a mort.
DOMNUL DOBB: Nu mirosim.
DOAMNA DEBBIE: E adevărat, nu mirosim deloc.
BĂTRÂNUL: Nu se poate face abstracţie de mortăciuni.
DOAMNA DEBBIE: Arătăm minunat.
DOMNUL DOBB: Suntem adorabili. (*chinezul reapare*)

BĂTRÂNA: Domnule chinez Ling!
DOAMNA DEBBIE: Ling, Ling!
BĂTRÂNUL: Ling!
DOMNUL DOBB: Ling!
BĂTRÂNA: E fudul de urechi.
BĂTRÂNUL: Poate nu se numeşte Ling.
BĂTRÂNA: E nume chinezesc sută la sută.
DOMNUL DOBB: De ce neapărat Ling?
DOAMNA DEBBIE: Pentru că linge farfuriile goale de orez.
BĂTRÂNUL: Poate-i place să lingă altceva...
BĂTRÂNA: (*cu priviri lubrice*) Ce?
BĂTRÂNUL: Ştiu eu, îngheţată.
DOMNUL DOBB: Se plimbă, se plimbă, se plimbă...
DOAMNA DEBBIE: Vrea să se împrietenească cu noi şi nu ştie cum.
BĂTRÂNUL: Dacă vorbeşte chineza...
BĂTRÂNA: Trebuie să învăţăm limba. Dacă ne face proces, cum o să ne apărăm?
BĂTRÂNUL: Avem căi extraordinare de atac.
BĂTRÂNA: Suntem procesomani de procesomani.
DOAMNA DEBBIE: N-am pierdut un proces până acum.
DOMNUL DOBB: Şi nici nu vom pierde.
BĂTRÂNA: Judecata noastră e dreaptă.
BĂTRÂNUL: Atât de dreaptă încât adevărul are mustrări de conştiinţă.
DOAMNA DEBBIE: Reprezentăm justiţia supremă.
DOMNUL DOBB: Suntem zei.
BĂTRÂNA: Dumnezei.
BĂTRÂNUL: Nimic nu scăpă logicii noastre infailibile.
BĂTRÂNA: Da, logica noastră nu lasă loc de interpretări. Suntem cei mai logici când e să fim logici, căci dacă n-am fi logici, s-ar duce dracului filosofia noastră de viaţă!
DOAMNA DEBBIE: Un procesoman fără filosofie de viaţă nu mai e procesoman veritabil.
DOMNUL DOBB: Sunt atâţia ce falsează, falsează grosolan din dorinţa de-a părea apărători de drept comun ai adevărului.
BĂTRÂNUL: Nu deţine nimeni adevărul absolut pentru că totul e relativ.
BĂTRÂNA: Ce înseamnă relativ, Zuzule, când adevărul e absolut?
BĂTRÂNUL: Înseamnă ce înseamnă, dar e clar că adevărul absolut...
BĂTRÂNA: Te înşeli. Sunt sigură că noi suntem absoluţi prin definiţie, iar sentimentul uman ne dă acest drept, care se repetă în cunoştinţă de sine.
BĂTRÂNUL: Repetarea, mereu această repetare, de care mi se face lehamite. Repetăm aceleaşi legi, sentinţe, infracţiuni, circumstanţe atenuante, încât e o pedeapsă tot ce ni se întâmplă.
BĂTRÂNA: E destinul nostru.
BĂTRÂNUL: Crezi că avem un destin?

BĂTRÂNA: Da, un destin măreţ. Să extirpăm acest apendice sfidător. Se crede superior prin tăcere.
DOMNUL DOBB: Când tăcem, sigur avem ceva de ascuns lumii întregi.
DOAMNA DEBBIE: Trebuie să luăm atitudine, să nu acceptăm ca orezarul să se mute cu toată China aici.
BĂTRÂNA: Azi, un gălbejit, mâine, alt gălbejit, şi ne trezim că ne asortăm şi noi cu lumânările, aşa cum îi place popii.
BĂTRÂNUL: Ce-are în geamantanele alea?
DOMNUL DOBB: Doreşte să se judece cu tot oraşul.
DOAMNA DEBBIE: De ce?
BĂTRÂNA: Și pentru ce?
BĂTRÂNUL: Ca să se dea mare în faţa noastră, mama lui de orezar! Nu, eu îl iau la palme. Îl simpatizez atât de mult, îmi vine să fac o crimă!
BĂTRÂNA: Linişteşte-te, Zuzule.
BĂTRÂNUL: Nu vreau. De ce să mă liniştesc? Eu sunt neliniştit din fire.
BĂTRÂNA: Nu te mai agita.
BĂTRÂNUL: Mă agit pentru că trebuie să mă agit, că dacă nu mă agit eu, cine să se agite?
BĂTRÂNA: O să faci infarct.
BĂTRÂNUL: Fac şi infarct, dar întâi să-l văd plecat pe orezar din spaţiul nostru locativ. (*reintră poştaşul care e luat de guler de bătrân*) Bine ai venit. De când te aşteptam, chinezoi mic ce eşti! Ascultă orezarule, faţă palidă, Mao, Tao, Gao, Lao, cum îţi permiţi să serveşti un specimen atât de periculos care ne-a invadat spaţiul locativ? Ce ţi-a promis, că sigur ţi-a promis ceva, şi aici n-ai cum să mă minţi, spune ce ţi-a promis gălbejitul, de-ai cărat geamantanele?
POŞTAŞUL: Nimic.
BĂTRÂNA: Nu există nimic într-o lume, fie şi efemeră, în care totul are un preţ.
POŞTAŞUL: Vă spun, am făcut-o din simţ civic. Eu nu pot fi insensibil. N-am nimic cu chinezii, chiar sunt simpatici, cu ochişorii lor mici, mici, mici.
BĂTRÂNUL: Nu te prosti!
POŞTAŞUL: Cine se prosteşte?
BĂTRÂNUL: Tu, care te credeam un rasist prin excelenţă, un apărător al valorilor speciei noastre europoide, un integru care n-ar face nici un compromis în ceea ce priveşte condiţia sa umană, de procesoman...
POŞTAŞUL: Nu sunt procesoman! De câte ori vrei să repet că n-am nimic cu alienarea voastră? Eu sunt pur, mai pur decât însăşi puritatea. N-am să cad în capcană, n-am să vă urmez exemplul. Nu, nu, nu, n-am să înnebunesc, nebunia voastră n-o să mă atingă, fiindcă am simţul ridicolului. Mă cunosc perfect. Sunt un om puternic, cu personalitate, cu perspectiva propriului destin.
BĂTRÂNUL: Iar destinul a spus: nu eşti puternic decât în ultima clipă a morţii.
POŞTAŞUL: Prefer moartea, da, da, da, moartea, decât să fiu procesoman. Căci da, e ridicolul ridicolului să dai soarele în judecată pentru că nu poartă ochelari de soare, puricii din blana pisicii domnului Dobb pentru c-a stresat pisica, iar aceasta, stresată, a început să latre la lună,

televizorul pentru că nu e frigider, frigiderul pentru că maşină de spălat, maşina de spălat că nu e dinozaur, limbricii, toate statuile din oraş, moliile, extratereştrii, nebunii de la spitalul Socola, firele de păr din nas, din zonele intime, toţi sfinţii şi toţi dracii, pe Hristos că n-a coborât de pe cruce atunci când trebuia să coboare, dacă e fiul lui Dumnezeu sau nu, că a întrecut limita de viteză cu Ferrari-ul său, acolo sus, în paradis, aţi ajuns până acolo să vă daţi singuri în judecată.
BĂTRÂNUL: Vei ajunge procesoman.
DOAMNA DEBBIE: Toţi sfârşesc ca procesomani notorii.
BĂTRÂNA: Da, da, da, e firesc să fii procesoman.
DOMNUL DOBB: Nu-mi imaginez viaţa fără procese.
POŞTAŞUL: Mi-e milă de voi. În fond, nu faceţi rău nimănui, deoarece toţi s-au obişnuit şi nu vă mai acordă credibilitate. Iar să nu fii credibil, ce ignoranţă a minţii! Nu poţi cere anormalului să devină normal, când ultima fărâmă de normalitate îşi face o cruce mare... N-o să recreaţi lumea prin alienare, pentru că mai există oameni normali, normali ca mine, care cred în logică, adevăr, bine.
DOAMNA DEBBIE: Care bine?
DOMNUL DOBB: Adevăr?
BĂTRÂNA: Logică?
DOAMNA DEBBIE: Ne face anormali, noi care suntem foarte, foarte normali...
BĂTRÂNUL: Orezarul! El e de vină! Propun să-l linşăm.
DOMNUL DOBB: Da, da, să-l facem acordeon şi să-l expediem în China.
BĂTRÂNUL: Să-l mângâiem puţin peste dantură. Cu bâta de bass-ball!
BĂTRÂNA: Cu tigaia de teflon!
DOMNUL DOBB: Cu furtunul maşinii de spălat!
DOAMNA DEBBIE: Cu bătătorul de covoare! (*toţi ies furioşi din scenă pentru a-l linşa pe chinez, cortina cade*)

ACTUL II

Micul şi cochetul apartament de procesomani a devenit acum o Chină miniaturală. Pe pereţii tapetaţi în roşu şi galben observăm dragoni şi urşi panda, lampadare, un tablou cu marele conducător comunist Mao Zedong, o seceră şi un ciocan, steaguri roşii cu steluţe galbene, o hartă a Chinei, o fotografie cu Marele Zid Chinezesc, altă fotografie cu Confucius. Mobilierul, aşezat mai mult în dezordine decât în ordine, e acoperit de mătase chinezească. În dreapta scenei, o sculptură reprezentându-l pe Buddha. Porţelanuri. Evident, nu lipseşte muzica chinezească din moment ce atmosfera e una profund asiatică. Doamna Dobb şi Bătrâna nu fac nici ele notă discordantă, sunt îmbrăcate ca nişte mici chinezoice.

BĂTRÂNA: Ce muzică înălţătoare, divină!
DOAMNA DEBBIE: Da, totul e de o intimitate cotropitoare. Arăţi nemaipomenit în hainele astea!
BĂTRÂNA: Crezi? (*face o piruietă, cade cu zgomot jos*) Cumpărate expres din Pekin. Şi tu, cu ochişorii ăia migdalaţi, mici, mici, mici...
DOAMNA DEBBIE: Da, cu ochişorii mici, mici, mici... Sunt adorabilă, nu?
BĂTRÂNA: Adorabilă? Puţin spus adorabilă. Eşti demenţială!
DOAMNA DEBBIE: De-ar observa şi el că-s demenţială...
BĂTRÂNA: (*amândouă cad subit în melancolie, fredonează*) Şi-a venit o pată galbenă.
DOAMNA DEBBIE: O pată galbenă cu ochii de jad...
BĂTRÂNA: Ce întâmplare! Dar inima nu crede în întâmplări.
DOAMNA DEBBIE: Pentru că inima bate în ritmul dragostei eterne
BĂTRÂNA: Oare să fie adevărat? Sigur nu visăm?
DOAMNA DEBBIE: O să ne dezbrăcăm, da, da, într-o zi o să ne dezbracăm şi o să alergăm ca două nebunatice în jurul unui lac de şampanie.
BĂTRÂNA: Apoi, o să ne aşezăm sub copacul lui preferat în care stau agăţate bucăţi de carne proaspătă şi suculentă şi... Iarba e demenţială când pata galbenă ia trupul ierbii.
DOAMNA DEBBIE: Simţim rouă sub inima îmbrăcată-n camaşă de forţă
BĂTRÂNA: Un tânăr ne dezmiardă dimineţile grele de nesomn.
DOAMNA DEBBIE: Are ochii de jad şi buze ispititoare şi dulci
BĂTRÂNA: Ce întâmplare! Dar întamplarea face ca oamenii să fie fericiţi.
DOAMNA DEBBIE: Să fie fericiţi şi să cunoască adevărata dragoste...
BĂTRÂNA: Ce fericire! Mă simt atât de fericită cum n-am mai fost niciodată.

DOAMNA DEBBIE: Uitasem cum e să fii fericită, să simţi că trăieşti cu-adevărat, căci da, uneori ni se pare că nu trăim, că suntem o umbră a unei vieţi plictisitoare şi fără sens.
BĂTRÂNA: Dar când visăm, ce fericire!... Zuzule, e gata masa?
DOAMNA DEBBIE: Dobb, răspunde dacă e masa gata. Vor să fie misterioşi, însă bărbaţii sunt o catastrofă în bucătărie!
BĂTRÂNA: Nu ştiu decât să vâneze căprioare cu două picioare si să pescuiască sirene. Nu ţi se pare că miroase a ars?
DOAMNA DEBBIE: Puţin mai mult.
BĂTRÂNA: Zuzule! Aştia au să dea foc la casă. Zuzule!! Zuzule!!!
BĂTRÂNUL: (*din culise*) Imediat, Zuzulica! (*intră Bătrânul şi domnul Dobb cu mese mobile încărcate cu delicatese chinezeşti, amândoi sunt îmbrăcaţi cât se poate trendy de la cea mai răsunătoare şi faimoasă casă de modă chinezească. Fără doar şi poate, delicatesele au lăsat urme adânci, căci amândoi sunt numai un pansament*)
BĂTRÂNA: O, dar ce avem aici?! Miroase minunat!
DOAMNA DEBBIE: Îţi lasă gura apă!
BĂTRÂNA: Nu mă pot abţine. Ce supă bună!
DOAMNA DEBBIE: Delicatese ca acestea, mai rar!
BĂTRÂNA: Dar ce s-a întâmplat? Cine v-a zgâriat, lovit, muşcat?
BĂTRÂNUL: Supa.
BĂTRÂNA: Supa? Cum adică supa?
BĂTRÂNUL: Supa de ham-ham. Al dracului Grivei, se uita cu ochişorii ăia miloşi la mine atunci când l-am luat binişor cu cuţu, cuţu. Apoi, ca un turbat, dintr-o dată, s-a aruncat asupra mea, de m-a muşcat peste tot. Dar nu m-am lăsat învins de o javră... Latră acum dacă mai poţi.
DOAMNA DEBBIE: Dobb? Şi tu eşti rănit?
DOMNUL DOBB: Ei, nimica toată. Friptura.
DOAMNA DEBBIE: Te-a muşcat friptura?
DOMNUL DOBB: Cred şi eu dacă m-am băgat în cuşca ei.
BĂTRÂNA: Ce cuşcă?
DOMNUL DOBB: La grădina zoologică.
DOAMNA DEBBIE: Dar ce căutai la grădina zoologică?
DOMNUL DOBB: Le-am furat mascota. Maimuţica.
BĂTRÂNA: Ai furat maimuţa grădinii zoologice?
DOMNUL DOBB: Da, s-o fac delicatesă.
DOAMNA DEBBIE: Voi nu sunteţi normali!
BĂTRÂNUL: Cred şi eu, îmbrăcaţi aşa, chinezeşte vorbind?
DOMNUL DOBB: Suntem ridicoli, ridicoli în hainele astea!
BĂTRÂNUL: V-am făcut pe plac. Puteam să ne punem rău cu voi?
DOAMNA DEBBIE: Ce mai avem bun aici? O supiţă.
DOMNUL DOBB: Da, o supiţă sâsâitoare.
DOAMNA DEBBIE: Sâsâitoare?

DOMNUL DOBB: Sâsâitoare. De şarpe, dreasă cu puţin, foarte puţin, de abia se simte la papilele gustative, cu venin de cobră, mamba verde şi taipan. E delicioasă. Să mori şi să reînvii de plăcere.
DOAMNA DEBBIE: Cobră, mamba verde şi...
DOMNUL DOBB: Taipan! Un şarpe absolut inofensiv, inofensiv. Şi atât de drăguţ, să tot îl creşti la sân!
DOAMNA DEBBIE: E delicioasă?
DOMNUL DOBB: Delicioasă puţin spus! (*către bătrân*) Să vezi când o să facă spume la gură, otrava dracului!
DOAMNA DEBBIE: Ai spus ceva?
DOMNUL DOBB: Nu, nimic, n-am spus nimic, scumpa mea Debbie. Gustă, gustă cu încredere, o asemenea chinezerie de-ţi lasă gura apă... (*către bătrân*) O să facă spume, veninoasa... Da, o chinezerie ca aceasta nu se mai găseşte în toată China.
BĂTRÂNA: Şi desertul?
BĂTRÂNUL: Desertul. Imediat vine şi desertul. (*cei doi ies*)
BĂTRÂNA: Să nu ne atingem. E pentru adorabilul nostru chinezoi.
DOAMNA DEBBIE: Da, adorabil puţin spus, e un inefabil, foarte sexy cu ochii ăia mici, mici, mici.. La ce oră a spus că vine?
BĂTRÂNA: N-am înţeles bine, am vorbit cu el mai mult păsăreşte, dar când eşti expertă în limba gimnastică... Trebuie să apară.
DOAMNA DEBBIE: Eu nu mai am răbdare. Îmi vine să mânânc toate bunătăţile.
BĂTRÂNA: Abţine-te. Trebuie să facem impresie bună, să-i demonstrăm că ne-am dat silinţa ca gospodine în bucătărie.
DOAMNA DEBBIE: Dar n-am mai pus mâna pe o cratiţă, nu mai ştiu de când. Ba da, îmi amintesc, când m-a enervat Dobb şi l-am lovit cu una bucată cratiţă drept în moalele capului.
BĂTRÂNA: Dar ce-a făcut?
DOAMNA DEBBIE: Nimic. Pentru că n-a făcut nimic. Când stă ca un mormoloc în faţa mea şi nu face nimic, mă apucă toţi dracii.
BĂTRÂNA: Şi Zuzu e tot un mormoloc. Toată ziulica visează procese peste procese, se crede avocatul poporului, se angajează în discursuri delirante...
DOAMNA DEBBIE: Mi se face silă de bărbaţii noştri, n-au pic de romantism, nu ştiu să ne facă să ne simţim femei în adevăratul sens al cuvântului.
BĂTRÂNA: Dar el, cu ochii mici, mici, mici, un argint viu, nu stă o clipă locului...
DOAMNA DEBBIE: Şi când vorbeşte, nu înţelegi o iotă, dar e mai bine să nu înţelegi decât să înţelegi ceea ce e înţeles de mult timp, de când mormolocii ăştia doi au uitat ce e romantismul...
BĂTRÂNA: (*visătoare*) Ce romantic a fost când ne-a dăruit...
DOAMNA DEBBIE: Da, romantic, romantic...
BĂTRÂNA: E unic.
DOAMNA DEBBIE: Şi foarte exotic.
BĂTRÂNA: O pată galbenă.

DOAMNA DEBBIE: Şi mic, mic, mic, că-ţi vine... să-l mănânci.
BĂTRÂNA: E dulce, dulce de tot, că nu mă supăr deloc dacă dau în diabet...
DOAMNA DEBBIE: Nebunatico, o să dăm amândouă în diabet. Nu poate să nu ne observe, ca mici chinezoaice superbe...
POŞTAŞUL: (*intră nervos*) Citaţiile. V-am adus naibii citaţiile, citaţiile astea de care m-am săturat până aici...
BĂTRÂNA: Sunt scrise în chinezeşte?...
DOAMNA DEBBIE: Dacă nu-s scrise în limba noastră maternă, ai venit degeaba.
POŞTAŞUL: În chineză? De ce în chineză? Ce, vorbiţi chineza?
BĂTRÂNA: La perfecţie, mai ceva ca limba gimnastică.
DOAMNA DEBBIE: Da, n-o întrece nimeni la limba gimnastică, e experta expertelor.
POŞTAŞUL: Îmi pare rău, dar nu mă interesează, puteţi să fiţi expertă şi în limba păsărească sau în limba de la pantofi. Eu v-am adus citaţiile.
DOAMNA DEBBIE: Nu le primim.
POŞTAŞUL: Şi eu ce să fac cu ele?
BĂTRÂNA: Să te ştergi undeva... Noi avem acum alt statut, altă condiţie socială.
POŞTAŞUL: De sonate la bibilică.
DOAMNA DEBBIE: A zis ceva de sonată? Nu-i plac sonatele noastre chinezeşti? E o muzică divină, înălţătoare...
POŞTAŞUL: Văd c-aţi mutat toată China aici?
BĂTRÂNA: Ce e rău în a crede că suntem chinezoaice veritabile?
DOAMNA DEBBIE: Da, cel mai mare rău e să nu crezi în bine, iar noi facem un mare bine ţării de adopţie.
BĂTRÂNA: Aici am câştigat toate procesele şi nu mai avem cui să intentăm proces.
POŞTAŞUL: Conştiinţei voastre!
BĂTRÂNA: Conştiinţa mea a avut prea multe procese de conştiinţă. Gândeşte-te, să dai tot universul în judecată!
POŞTAŞUL: Şi pe Dumnezeu pentru că şi-a permis să bea rachiu tocmai când se plimba cu ferrari-ul său în paradis. Dar, credeţi-mă, Dumnezeu nu bea rachiu! Şi de acest lucru vă veţi convinge curând. O, dar ce bine miroase! Ce aveţi bun acolo?
DOAMNA DEBBIE: Nu atinge!
POŞTAŞUL: Dar nu mă pot abţine. Am o foame de lup, numai nu urlu...
BĂTRÂNA: Serveşte-l cu supă, sigur o să-i placă, de n-o să uite toată viaţa.
POŞTAŞUL: Ce supă bună, n-am mâncat de când sunt eu! Ştiţi, s-a pus o recompensă imensă pentru oricine dă detalii despre câinele domnului de la etajul şapte. De când a dispărut javra, pe nume Grivei, toată lumea a înnebunit. Şi nu e numai vorba de Grivei ci de toate pisicile din cartier. Toate au dispărut subit. Şi eu mă întreb ca prostu', unde or fi dispărut toate, da' absolut toate pisicile din cartier? Supa asta e excepţională! Şi cărniţa din supă, o savoare!... Nu mai spun c-a dispărut maimuţa grădinii zoologice. Şi nişte şerpi din colecţii particulare. Dar Grivei, Grivei, ce căţel frumos şi cuminte era, că m-a şi muşcat de trei ori când eram în interes de serviciu, cu

citaţiile astea blestemate. Şi când lătra, Doamne, când lătra javra, se făcea întuneric în jurul lui, căci era negru de supărare în cerul gurii. De ce e supa asta, că e prea demenţială?...
BĂTRÂNA: E de ce e. Mănâncă şi taci!
POŞTAŞUL: Tac şi mănânc. Numai nu urlu ca Grivei, de foame.
BĂTRÂNUL: Desertul.
DOMNUL DOBB: Un deliciu!
BĂTRÂNA: Arată încântător!
DOAMNA DEBBIE: Sublim!
DOMNUL DOBB: Am depus ceva efort tot alergând prin bucătărie, dar a meritat!
BĂTRÂNUL: Nu prea se dădeau prinse bestiile astea micuţe.
POŞTAŞUL: Bestii? Ce fel de bestii?
DOMNUL DOBB: N-a mai rămas urmă de gândac de bucătărie.
POŞTAŞUL: Gândaci de bucătărie?
BĂTRÂNUL: Da, în sirop de afine şi de tuse măgărească, cu glazură de zahăr de ars.
POŞTAŞUL: Aştia sunt gândaci? Vai, sunteţi nişte bestii! Cum aţi putut face rău unor insecte atât de minunate? Eu ador gândacii de bucătărie.
BĂTRÂNUL: Dacă-i adori, poftim, gustă!
POŞTAŞUL: Eu nu gust aşa ceva nici mort!
DOAMNA DEBBIE: Nici mort?
POŞTAŞUL: Da, nici mort!
BĂTRÂNUL: Ce-a servit, supă de... ham-ham?
POŞTAŞUL: Ce supă?
DOMNUL DOBB: Care latră.
BĂTRÂNUL: De ham-ham.
POŞTAŞUL: Cum adică supă care latră? Despre ce ham-ham vorbeşte?
BĂTRÂNA: De Grivei, care te-a muşcat în interes de serviciu!
POŞTAŞUL: Nu, nu pot să cred, e o monstruozitate, asta e supă de câine?
DOAMNA DEBBIE: Dar ce, credeai că e de pisică, de miau-miau? Evident că e supă de câine, doar ne aflăm în China.
POŞTAŞUL: (*îngrozit*) Am mâncat supă de câîne?! Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule! Sunteţi nebuni!
DOMNUL DOBB: (*senini*) Suntem nebuni.
BĂTRÂNUL: Nişte nebuni frumoşi.
BĂTRÂNA: (*foarte grijulie ca nu cumva mâncarea să-i cadă greu la stomac*) Ce, nu ţi-a plăcut?
POŞTAŞUL: Nu!!! N-am să vă iert niciodată! Niciodată! O să fac reclamaţie, barbarilor, nu veţi scăpa, toate autorităţile vor lua atitudine la monstruozităţile voastre. Săracii gândaci de bucătărie... Şi Grivei, o javră atât de cuminte! Să nu-mi spuneţi c-aţi masacrat toate pisicile din cartier?
BĂTRÂNUL: Noi?

POŞTAŞUL: Da, voi, bestiilor! Vă intentez proces. O mie de procese penale!
DOAMNA DEBBIE: Nu era antiprocesoman?
BĂTRÂNA: Convins. Repeta mereu că nu va ajunge procesoman, că nu va da pe nimeni în judecată.
POŞTAŞUL: Da, vă dau în judecată! O să cer daune morale şi materiale! Vă voi băga după gratii! Totul se plăteşte pe lumea asta! Auzi, să mănînc carne de ham-ham?! Mai am puţin şi latru, de furie! Că-mi vine să fac o crimă, un masacru! Ne vedem la tribunal, bestiilor, barbarilor, canibalilor! (*iese nervos*)
DOMNUL DOBB: O să ne dea în judecată.
BĂTRÂNUL: Dacă are o cale extraordinară de atac.
BĂTRÂNA: Dar există un viciu de procedură...
DOMNUL DOBB: Ce viciu?
BĂTRÂNA: Toţi avem câte un viciu.
BĂTRÂNUL: Da, viciile sunt cele ce ne ţin în viaţă, ca şi visele de altfel.
BĂTRÂNA: (*delectându-se cu gândaci de bucătărie*) Suntem în anul porcului când norocul are ascendent în semn de foc, preconizându-se un salt de naşteri nemaiîntâlnite, iar eu nu fac altceva decât să mă delectez cu gândaci.
DOMNUL DOBB: O scrisoare din partea dinastiei Han. O scrisoare din partea dinastiei Ming. Dinastia Tang. Dinastia Chou. Scrisori din Hunan, Fujian, Guangdong, Henan, Tianjin. China ne mulţumeşte.
BĂTRÂNA: Vezi, Zuzule, tu şi îndoielile tale prosteşti! Te rog să reaşezi totul în armonie şi echilibru.
BĂTRÂNUL: Eşti cam şuie cu fengshui-ul tău! Mi-am rupt spatele să reaşez mobila după bunul tău plac. Să imiţi natura, adierea vântului turbat, mişcarea apei, formele ideale ale peisajelor moarte, moarte ca şi tine, Zuzulica, căci eşti galbenă la faţă, aşa cum îi place numai bine popii.
BĂTRÂNA: Ce insinuiezi, Zuzule? Nu arăt mortal?
BĂTRÂNUL: Da, mortal de gălbejită. Am ajuns să vorbesc singur cu florile.
DOMNUL DOBB: În chinezeşte?
BĂTRÂNUL: Nu, în limba malgaşă. M-am săturat să aud de nesuferita ăsta de Chină, să alerg după toate pisicile din cartier, să mă muşte toţi câinii, să culeg râme, gândaci, muşte, păianjeni.
BĂTRÂNA: De ce eşti nervos? Doar doreai să cunoaştem în mod expres China cu riturile ei milenare, cu peisajele exotice, cu oamenii, legendele şi poeziile ei geniale. Vreau la Marele Zid Chinezesc. Vreau la templul shintoist. Vreau la Sichuan. Să devin adeptul lui Confucius. Să mănânc bambus ca un urs panda, să mă purific în Yangze, să învăţ karate mai ceva ca Bruce Lee. (*bătrîna exemplifică câteva stiluri de karate, stilul mantrei religioase, stilul beţivului*, *al leneşului, stilul călugăriţei, al cocorului etc*) Vreau secretul vieţii veşnice şi înţelegerea lui Dao. Vreau creier de maimuţă pentru impotenţă, pupe prăjite de viermi de mătase, sânge de cobră, clătite cu muşte, vin din pui de şoareci.

BĂTRÂNUL: Nu vreau nimic, nimic, Zuzulica. Am uitat cum e să fii procesoman. Mi-e dor de legi, de sălile tribunalelor, de citaţii, de vicii de procedură. Nu pot trăi ştiindu-mă laş. Sunt un învingător, un luptător al binelui suprem.
DOAMNA DEBBIE: Binele suprem nu există decât în măsura în care răul e absolut.
BĂTRÂNA: Există un rău necesar în fiecare din noi, aşa că nu văd de ce-ar trebui să ne gândim la bine când adevărul...
BĂTRÂNUL: Adevărul e că sunteţi nebune. Şi ridicolul îşi face cruce crucit şi se-ntreabă dacă poate exista cineva mai ridicol ca ridicolul ridicolului.
BĂTRÂNA: E o nebunie frumoasă.
DOAMNA DEBBIE: Da, e o nebunie să nu fii îndrăgostit.
BĂTRÂNA: Când iubeşti, priveşti viaţa cu alţi ochi.
DOAMNA DEBBIE: Dragostea e ciudată rău.
DOMNUL DOBB: Nu e mai ciudată ca voi, ridicol îmbrăcate.
BĂTRÂNUL: Dragostea... Îţi mai aduci aminte ce fericiţi eram? Eu te alintam vulpiţa mea adorabilă, iar tu, broscoiul meu nesuferit. Nu puteam trăi o secundă unul fără altul. O dragoste ca-n poveşti! Nu regret nimic. Viaţa mea e un carusel multicolor, cu mii de luminiţe care se învârtesc, se învârtesc, se învârtesc.
BĂTRÂNA: Prostii! Viaţa ta nu înseamnă nimic.
DOAMNA DEBBIE: Ce zbatere pentru nimic, viaţa!
BĂTRÂNA: Nu fi pesimistă, Debbie, acum când am aflat fericirea.
DOAMNA DEBBIE: De ce întârzie Ling?
BĂTRÂNA: Da, se lasă aşteptat. Are emoţii. E timid rău.
DOAMNA DEBBIE: Ling, timid?
BĂTRÂNA: N-ai observat ce ruşinos era, mai ceva ca o mireasă în noaptea nunţii?
DOAMNA DEBBIE: Mi s-a părut foarte îndrăzneţ când m-a sărutat.
BĂTRÂNA: Ne-a sărutat din curtuoazie chinezească, pentru că toţi chinezii sunt foarte lipicioşi când vine vorba de sărutări, căci esenţa vieţii e un cerc împărţit egal de o linie curbată. Yin şi yang. Yang şi yin.
BĂTRÂNUL: (*maimuţărindu-se*) Yin şi yang. Yang şi yin. Yin şi yang. Yang şi yin.
BĂTRÂNA: Totul e dualitate. Pozitiv şi negativ, cer şi pământ, întuneric şi lumină, bine şi rău, bărbat şi femeie...
BĂTRÂNUL: Iad şi iad! Mi-ai făcut viaţa un iad, Zuzulica, cu ideile tale cretinizate. Arăt eu a om normal? Nu! Arăt a chinezoi mic, mic, mic şi foarte gălbejit.
BĂTRÂNA: Eşti adorabil de dezgustător, Zuzule.
BĂTRÂNUL: Dezgustător de adorabil, da, dar adorabil de dezgustător, niciodată!
BĂTRÂNA: Niciodată să nu spui niciodată, Zuzule, deoarece oamenii sunt foarte, foarte schimbători.
BĂTRÂNUL: Nu ştiu cine dintre noi doi a uitat să fie cine nu ţi-ai dorit să fii, Zuzulica.
BĂTRÂNA: Prostia nu se învaţă, Zuzule, prostia se naşte mai proastă decît prostia care a făcut prostia să-i dea naştere.

BĂTRÂNUL: Te complaci în prostioare ieftine.
BĂTRÂNA: Mă complac din dorinţa de a fi fericită, căci fericirea ţi-o oferă celălalt.
BĂTRÂNUL: Eu nu vreau să fiu fericit.
BĂTRÂNA: Nu doreşti, Zuzule, deoarece eşti împotriva fericirii.
BĂTRÂNUL: Sunt, dar dacă îmi vei spune ce e fericirea, să mor eu dacă am să mai fiu nefericit. Fericirea! Fericirea înseamnă...
BĂTRÂNUL: Ce?
BĂTRÂNA: Ling!
DOAMNA DEBBIE: În sfârşit, a venit Ling.
BĂTRÂNA: Debbie, scumpa mea Debbie, e chiar Ling în carne şi oase. Ce fericire!
BĂTRÂNUL: Fericire pe dracu', chinezoi antipatic!
BĂTRÂNA: Să-l întâmpinăm cu un moment artistic. (*toţi cântă şi dansează ca nişte marionete stricate*)
DOAMNA DEBBIE: Lao plânge cu lacrimi de crocodil şi crede că soarele e un pitic pe creierul celui ce râde-n oglindă.
BĂTRÂNUL: Gao bea până când norii intră în greva foamei, nu crede în minuni decât atunci când menstruaţia cerului...
DOMNUL DOBB: Lao seduce ultima privire a dimineţii de mătase, paşii îl poartă spre cele zece izvoare din memoria fetei de zahăr ars.
BĂTRÂNA: Gao face complimente umbrei de jad, o invită la dans, dar sunetele roşii au uitat să respire.
DOAMNA DEBBIE: Când îşi înalţă cuvintele spre infernul cel mai neverosimil, Gao simte că s-a născut a doua oară ca o floare de lotus.
BĂTRÂNUL: Inima lui e un fluture fără aripi, când hainele căzute în demenţă...
DOMNUL DOBB: Spune, nici o clipă nu e întâmplătoare, să cerem audienţă buzelor care ispitesc cupele de vin.
DOAMNA DEBBIE: În contemplare, dar nimeni nu mai contemplă cele zece mii de păsări care şi-au luat zborul din scoica umedă.
BĂTRÂNA: Noaptea lui Gao nu e identică cu noaptea lui Lao.
BĂTRÂNUL: Când dorinţa lui Buddha Maitreya dispare, universul întreg se preface într-o întrebare fără răspuns.
DOMNUL DOBB: Dar Gao e invicibil, crede în bine şi pielea de sticlă acoperă luna şi soarele.
POŞTAŞUL: (*travestit în domnul Ling, cu două geamantane*) Ni hao.
TOŢI: Ni hao.
POŞTAŞUL: Ni hao.
TOŢI: Ni hao.
POŞTAŞUL: Ni hao.
TOŢI: Ni hao.
BĂTRÂNUL: (*către domnul Dobb*) Nechează ca un măgar. Numai ni hao ştie?

DOMNUL DOBB: Vorbesc chineza cum vorbeşti tu sanscrita. (*priveşte geamantanele*) Oare vrea să ne dea în judecată? Sigur are cărţi de drept penal în geamantane.
BĂTRÂNUL: Le subtilizăm mai încolo. Acum să fim ospitalieri, să-i adresăm multe cuvinte de sănătate.
DOMNUL DOBB: (*face gesturi obscene*) Da, multe, multe cuvinte de sănătate.
BĂTRÂNA: Beţişoarele! Ai uitat de beţişoare!
BĂTRÂNUL: Imediat, draga mea Zuzulica. Aduc şi beţele alea nesuferite.
BĂTRÂNA: Taci. Te aude.
BĂTRÂNUL: Aude pe dracu', căci şi aşa nu înţelege nimic, chinezoi antipatic.
BĂTRÂNA: Înţelege. Nu trebuie să vorbeşti neapărat limba ca să înţelegi.
DOAMNA DEBBIE: Da, suntem experte în limba gimnastică.
BĂTRÂNA: Să ne etalăm atunci cunoştinţele în materie de limbă. Cum se spune adorabil în limba chineză?
DOAMNA DEBBIE: Presupun că la fel cum se rosteşte în limba română.
BĂTRÂNA: E adorabil.
DOAMNA DEBBIE: Spune că eşti adorabil.
POŞTAŞUL: Xièxie.
TOŢI: (*imitându-l*) Xièxie.
POŞTAŞUL: Xièxie.
TOŢI: Xièxie.
POŞTAŞUL: Xièxie.
TOŢI: Xièxie.
BĂTRÂNA: Ce respectuos e!
DOMNUL DOBB: Eu am ameţit de la atâtea plecăciuni.
BĂTRÂNUL: Da, folosirea furculiţei, a cuţitului şi linguriţei este o barbarie pentru toată rasa galbenă. Eu cred că e o barbarie să mănânci cu nişte beţişoare. N-am să înţeleg niciodată, când ai o foame de lup, să ai răbdare pentru fiecare bob mic, mic, mic de orez. (*către bătrână*) Am adus beţişoarele.
BĂTRÂNA: Dar astea sunt beţe, nu beţişoare!
BĂTRÂNUL: Sunt sigur că se descurcă de minune, mongoloidul ăsta.
DOAMNA DEBBIE: E chinez, nu mongoloid.
BĂTRÂNUL: Mongoloid, chinez, nu e tot un drac?
BĂTRÂNA: Te rog să fii respectuos cu minunatul şi adorabilul şi inestimabilul domn Ling.
BĂTRÂNUL: Sunt respectuos, foarte respectuos, deoarece domnul Ling reprezintă politeţea absolută. E atât de politicos că ţi se urcă sângele la cap, la propriu şi la figurat.
BĂTRÂNA: Lasă figurile şi oferă-i beţişoarele domnului Ling.
BĂTRÂNUL: Ce l-aş pocni cu beţele astea drept în cap! Poftim, domnule Ling. (*formele accentuate de politeţe îşi fac iar simţită prezenţa, bătrînul se dezechilibrează şi cade cu zgomot jos*)
BĂTRÂNA: Eşti bine, Zuzule.

BĂTRÂNUL: Bine pe dracu'!
BĂTRÂNA: (*toţi iau loc la masă*) Zuzule, fii bun şi serveşte-l pe domnul Ling. Dar înainte de toate, te rog, fă o mică prezentare a bunătăţilor pregătite de mine şi de Debbie.
BĂTRÂNUL: E o reală plăcere, da, da, o plăcere să începem cu o fascinantă, seducătoare, încântătoare, mirobolantă, supă de... Cum se spune ham-ham în limba chineză?
TOŢI: Ham-ham.
BĂTRÂNUL: Da, o supă incredibilă, captivantă, deosebit de savuroasă, răpitoare chiar, de ham-ham. Da, domnule Ling, Ling, o să vă lingeţi pe degete, pe buze, pe ce vreţi dumneavoastră, da, salivaţi, saliva face bine la masticaţie, aici avem o delicatesă, un deliciu care te face să latri de satisfacţie, căci am uitat să vă spun, toţi câinii care m-au muşcat, şi au fost câteva haite de maidanezi, au turbat, dar e mai bine să fii turbat aşa ca mine, deoarece dacă nu turbi în viaţă când vezi feţe galbene, de ce mai existăm?! Dar să revenim la delicii, da, chiar aici, în farfurie, avem... Ce avem? (*toţi ridică neştiutori din umeri*) Da, avem ceva ce seamănă a ceva ce nu seamănă, testicole de taur. Da, testicole de taur! E bine să fii un taur, să vezi roşu în faţa ochilor, chiar dacă nu eşti comunist convins, un taur turbat ca mine când vede galben şi roşu... (*are instinctul să-l strângă tandru de gât pe chinez*) Dar să fim pacifişti, mai ceva ca oceanul Pacific, căci pacifismul e forma pură a iubirii neînţelese dintre rasa albă şi galbenă. Nu-s rasist, sunt împotriva rasismului, dar nu pot rămâne indiferent când... domnul Ling e politeţea absolută. (*se apleacă, îl loveşte cu capul*) Mă scuzaţi, din exces din zel pentru salutul asiatic.
BĂTRÂNA: L-ai lovit pe domnul Ling.
DOAMNA DEBBIE: Sângerează.
BĂTRÂNUL: Ei, puţin sânge de chinez nu strică niciodată, cu toate că eu când văd sânge, leşin.
BĂTRÂNA: Să nu cumva să leşini că te omor, Zuzule.
BĂTRÂNUL: Să mor eu dacă am să mor, Zuzulica, până nu-l văd mort pe lingăul ăsta de farfurii, Ling. (*volubil*) Creier de maimuţoi. Şarpe în culorile curcubeului. Cărniţă de miau-miau în aspic. Urs panda pe pat de orez. Lăcuste cu sos de bambus. Ciuperci nebune cu tamarind. Limbrici à la Gao, Tao, Lao. Broscoi în ulei de susan. Arici de mare cu ouă clocite, verzui-petrol. Raţă de Pekin. Excremente de pisică sălbatică. Păianjeni, şoricei, gândaci graşi de bucătărie. Iar specialitatea specialităţilor, penis de măgar.
BĂTRÂNA: Nu fi măgar, vorbeşte frumos.
DOAMNA DEBBIE: Sunt foarte curioasă să gust. Sunt moartă după...
BĂTRÂNA: Debbie, toate femeile sunt moarte după asemenea delicatese, dar nu nimeni nu recunoaşte.
DOAMNA DEBBIE: Eu nu-s pudică. De câte ori n-am făcut greva foamei în costumul Evei prin tribunale!
BĂTRÂNUL: Contest solemn.
DOAMNA DEBBIE: Nu intra în litigiu cu mine pentru că nu vei avea câştig de cauză.
BĂTRÂNUL: Eu intru în litigiu cu toţi ce mi se par suspecţi să intru în litigiu.
DOAMNA DEBBIE: Ai probe?

BĂTRÂNUL: Am. Totdeauna am. Şi când n-am, tot am probe, fiindcă am calitatea procesuală de a afirma că părţile din proces sunt singurele îndreptăţite să se plângă împotriva hotărârii date în cauză.
DOAMNA DEBBIE: Există o contradicţie esenţială între depoziţiile tale. O să cer instanţei divine să te decadă de la stadiul de fiinţă umană.
BĂTRÂNUL: Nu instiga. Nimeni nu e mai presus de mine.
DOAMNA DEBBIE: Ba da, din moment ce faptele mele sunt deduse judecăţii tale bolnave.
BĂTRÂNA: Zuzule, nu vrei tu să fii calm şi să luăm masa?
BĂTRÂNUL: Nu. Recursul nefiind nefondat, urmează a se respinge.
DOMNUL DOBB: Despre ce recurs vorbeşte?
BĂTRÂNA: Motivul invocat nu este întemeiat.
BĂTRÂNUL: O să-mi exercit căile de atac.
DOAMNA DEBBIE: Nu există nici o cale de atac.
BĂTRÂNUL: Dar există legătură de cauzalitate.
BĂTRÂNA: Cauză nu confirmă niciodată efectul, aşa cum forma nu urmează fondului.
BĂTRÂNUL: Fondul urmează mereu formelor, deoarece fără fond n-ar mai exista forme, (*cu dezgust, privind la decolteul generos al doamnei Debbie)* fie şi ispititoare de urâte.
DOAMNA DEBBIE: Se respinge. *Malitiis non est indulgendum.*
BĂTRÂNUL: *Cessante ratione legis, cessat lex ipsa.*
DOMNUL DOBB: S*ine iustitia, nulla libertas.*
BĂTRÂNUL: C*ogitationis poenam nemo patitur. de minimis non curat lex.*
DOAMNA DEBBIE: *Furiosus nullum negotium agere potest, quia non intelligit quaid agit.*
BĂTRÂNA: *Ex aequo et bono,* nu vreţi să luăm loc la masă*?*
BĂTRÂNUL: *Frusta probatur quod non relevant.*
BĂTRÂNA: *Ignorantia legum excusat neminem.*
DOAMNA DEBBIE: *Iustitia domina et regina omnium virtutum est.*
BĂTRÂNUL: Resping ca inadmisibilă acţiunea.
DOMNUL DOBB: Se creează un precedent.
BĂTRÂNUL: Pârâtule, ţii cu Debbie.
DOMNUL DOBB: Eşti absurd.
BĂTRÂNA: Nu aminti de absurd. Ştiu eu în ce cerc vicios te învârţi.
DOAMNA DEBBIE: Vicioaso, Dobb e mai pur decât însăşi puritatea. Dacă e pur, de ce eşti moartă după?…
BĂTRÂNUL: Sunt o autoritate în drept penal, o somitate, procesoman de procesoman!
DOMNUL DOBB: Nu mai procesoman decât mine. N-am pierdut nici un proces.
BĂTRÂNA: Dar procesul cu găinile moţate?
DOMNUL DOBB: Găini? Ce găini?
BĂTRÂNA: Care au murit de plăcere, zoofilule.

DOMNUL DOBB: Te rog să nu mă faci zoofil, da? Eu nu-s zoofil! Ce mă priviţi suspect?
BĂTRÂNA: Din probele administrate rezultă în mod cert că inculpatul se face vinovat de o infracţiune completă, cu premeditare.
DOMNUL DOBB: Premeditare? Vinovat? Probe? Fac o contestaţie-apel.
BĂTRÂNA: Se respinge.
DOMNUL DOBB: Se aprobă.
BĂTRÂNUL: Se respinge.
DOAMNA DEBBIE: Se aprobă.
BĂTRÂNUL: Se respinge.
POŞTAŞUL: (*evident, ca orice chinez veritabil care se exprimă în limba română, defectele de pronunţie îşi vor face simţită prezenţa*) La noi, la Chinese, toată lumea e bună şi foalte flumoasă.
BĂTRÂNA: A vorbit!
DOAMNA DEBBIE: Vorbeşte în limba noastră maternă, mandarina, pingua, hui, cantoneza.
POŞTAŞUL: La noi, la Chinese, toată lumea clede în iubile.
BĂTRÂNUL: Ce spune?
DOMNUL DOBB: Dracu' să mai înţeleagă!
POŞTAŞUL: La noi, la Chinese, e obiceul ca toţi să sălute picioalele musafilului.
DOMNUL DOBB: Ce să facă, să salute picioarele?
DOAMNA DEBBIE: Să sărutăm picioarele.
BĂTRÂNUL: Să-i sărutăm picioarele?
BĂTRÂNA: Da. (*se aruncă cu emoţie la picioarele poştaşului*) Ce dor îmi era de tine! Ador China!
DOAMNA DEBBIE: O iubim la nebunie. Te idiolatrizăm.
BĂTRÂNA: Eşti Dumnezeul nostru, domnule Ling.
DOAMNA DEBBIE: Nu ne imaginăm viaţa fără ochii ăştia mici, drăgălaşi de oblici. Inima noastră bate în ritmul cosmicităţii tuturor elementolor primordiale.
BĂTRÂNA: Să aruncăm peştele în apă, tija de jad să exploreze peştera umbrelor pentru ca să ne revitalizăm forţele.
DOAMNA DEBBIE: Nimic nu e mai frumoasă o îmbrăţişare a norilor cu ploaia fertilizatoare.
BĂTRÂNA: Când soarele e sus şi bărbatul simbolizează cerul... Zuzule, dar ce faci? Nu săruţi picioarele domnului Ling?
BĂTRÂNUL: Nu, nu, nu, eu nu sărut nimic.
BĂTRÂNA: Zuzule, te rog să fii ascultător şi să te conformezi ca procesoman veritabil ce eşti.
BĂTRÂNUL: Nimic. Eu nu mă înjosesc. Nu-mi permite condiţia umană.
DOAMNA DEBBIE: Ştim că eşti născut în anul oii, dar nu fi berbec. Sărută.
BĂTRÂNA: Sărută, Zuzule.
BĂTRÂNUL: Da, cearta se scrie ca idiogramă chinezească prin două femei în casă. Bine, în numele rasei albe sărut rasa mongoloidă.
DOAMNA DEBBIE: Rasele trebuie să amestece pentru că să dea naştere rasei supreme, pure.
BĂTRÂNUL: Nu ţi se pare suspect că avea picioarele incredibil de albe?

BĂTRÂNA: (*cu tandreţe*) Yin şi yang.
DOMNUL DOBB: N-am observat. Avea picioarele albe? Incredibil.
DOAMNA DEBBIE: Yang şi yin. Fericirea absolută!
BĂTRÂNUL: Ăsta nu e domnul Ling cum nu-s eu domnul Ming.
BĂTRÂNA: Suntem nişte fericite, domnule Ling. Atât de fericite, încât ni se pare că totul e un vis. Sigur nu e un vis, nu-i aşa?
DOMNUL DOBB: Crezi?
BĂTRÂNUL: Sunt convins. Şi dementele astea îndrăgostite...
DOMNUL DOBB: De-am scăpa de ele, am fi cei mai fericiţi bărbaţi. Să le ia în China, că să mor dacă mă supăr.
BĂTRÂNUL: Trebuie să-l desconspirăm pe gălbejit.
DOMNUL DOBB: De ce?
BĂTRÂNUL: Pentru că suntem superiori rasei mongoloide. Geamantanul. Sigur ascunde ceva dubios în geamantan.
DOMNUL DOBB: Da, uitasem. Domnule Ling, plecaţi într-o călătorie?
POŞTAŞUL: La noi, la Chinese, toată lumea e intl-o călătolie nesfâlşită. Cine nu călătoleşte, nu e chinese. Un chinese cale se lespectă e acela cale descopelă lumea. A nu descopeli lumea, e ca şi cum ai tlăi degeaba. Iar să tlăieşti degeaba, doal de dlagul de a tlăi... Dal de ce întlebi?
DOMNUL DOBB: Pentru că curge sânge din geamantan.
DOAMNA DEBBIE: Sânge? Cum adică sânge?
POŞTAŞUL: Şi o mână iese...
DOMNUL DOBB: E domnul Ling!
DOAMNA DEBBIE: Ling? Cum să fie domnul Ling?!
BĂTRÂNA: (*disperată*) Nu se poate să fie Ling, dragostea mea...
POŞTAŞUL: (*desconpirându-se*) Da, domnul Ling, făcut bucăţele-bucăţele de voi, procesomanilor! Ce credeaţi că totul va rămâne în favoarea voastră? Un singur proces nu veţi mai câştiga de acum înainte, cel cu conştiinţa voastră care o să vă urmărească pretutindeni. Da, voi l-aţi ucis din dorinţa de a câştiga în faţa umanităţii. L-aţi tranşat fără nici o remuşcare. Ce credeaţi, că nu veţi fi descoperiţi? Uitaţi-vă, toate planurile voastre au fost date peste cap chiar de cel pe care l-aţi servit cu supă de ham-ham. Geamantanul n-a mai ajuns pe apa Dâmboviţei. Iar organele de drept vor fi ajunge curând să vă aresteze. Nu veţi mai face rău prin procesele voastre de alienaţi mintali. Am scăpat universul întreg de-un flagel al răului. Sunteţi răul întruchipat într-o presupusă faptă de bine, purtaţi măşti din cele mai perverse, fiecare clipă trăită a purtat stigmatul unei nebunii de care cei mai mulţi se îngrozeau teribil. Nu pot să vă ştiu mereu pe urmele adevărului din mintea voastră, când logica mea îmi repetă că adevărul pe care îl căutaţi e unul lipsit de sens. Cu ce drept aţi intentat procese tuturor? Şi pentru ce? Şi de ce l-aţi ucis pe domnul Ling? Aţi întrevăzut un posibil rău necesar şi v-aţi spus, hai să-l ucidem puţin în numele rasei albe. Credeţi că reprezentaţi rasa albă şi specia de Homo Sapiens? E de la sine înţeles că nu. Sunteţi o specie dispărută, şi asta încă înainte de a apărea. Voi nu existaţi decât în măsura în care ceilalţi cred c-au pierdut procesul cu propria existenţă efemeră. Dar existenţa noastră nu e

efemeră ci are miez şi sens şi dincolo de moarte. Omul s-a născut să fie nemuritor. Iar dacă nu există nemurire, avem noi grijă să inventăm una care să ne facă fericiţi. Dar voi nu veţi avea dreptul la fericirea noastră pentru că prin definiţie, ca procesomani, veţi fi veşnic nemulţumiţi. N-am chef de procese o eternitate în numele adevărului vostru bolnav. Sunteţi incorigibili din acest punct de vedere. Vă prefer un iad al procesomanilor. Acolo vă puteţi manifesta cum doriţi. Vă las cu conştiinţa voastră. Ea ştie cel mai bine ce are să vă mărturisească. Ea câştigă mereu când e vorba de procese de conştiinţă.
BĂTRÂNA: Ce e o conştiinţă?
BĂTRÂNUL: Ce e o conştiinţă?
DOMNUL DOBB: Da, ce e o conştiinţă?
DOAMNA DEBBIE: De ce mă întrebi?
DOMNUL DOBB: Pentru că nu se poate să nu mă întreb.
BĂTRÂNUL: Ai putea să faci abstracţie.
DOMNUL DOBB: Da, dar cum e să faci abstracţie de propria conştiinţă?
BĂTRÂNA: Oare noi avem conştiinţă?
DOMNUL DOBB: Mie nu-mi spune nimic conştiinţa mea.
DOAMNA DEBBIE: Nici mie.
BĂTRÂNUL: Poate că nu există conştiinţă la nimeni din noi.
BĂTRÂNA: Dar dacă există?
DOMNUL DOBB: Sst! să ascultăm. Are cineva mustrări? Nu chicoti.
BĂTRÂNA: Ce vrei să fac dacă mă pufneşte râsul?
BĂTRÂNUL: Nu râde.
BĂTRÂNA: Nu râd, dar mă abţin cu greu.
DOAMNA DEBBIE: Nu pot să mă concentrez din cauza Zuzulicăi.
DOMNUL DOBB: Ce vă spune conştiinţa?
BĂTRÂNA: Nimic.
DOMNUL DOBB: Dar ţie?
BĂTRÂNUL: Nimic, absolut nimic.
DOAMNA DEBBIE: Să mai aşteptăm. Poate se trezeşte.
BĂTRÂNA: Cine? Domnul Ling?
DOAMNA DEBBIE: Nu, conştiinţa.
BĂTRÂNUL: Să-l întrebăm pe domnul Ling. El sigur are conştiinţă.
DOAMNA DEBBIE: Crezi?
BĂTRÂNA: Un cadavru cu conştiinţă?
BĂTRÂNUL: Un cadavru procesoman sigur are conştiinţă. Ce vă spune conştiinţa, domnule Ling?
DOMNUL DOBB: Poate că i se pare că e mort.
BĂTRÂNA: De ce?
DOMNUL DOBB: Se întâmplă să fii mort, dar nu eşti mort deoarece exişti chiar şi după moarte în conştiinţa celorlalţi.

DOAMNA DEBBIE: Ce facem noi aici? Vi se pare că trăim?
DOMNUL DOBB: Poate că nu trăim, poate suntem şi noi morţi şi existăm doar în conştiinţa umanităţii.
DOAMNA DEBBIE: Eu respir.
BĂTRÂNA: Şi dacă ţi se pare că respiri?
DOAMNA DEBBIE: Nu mi se pare. Sunt concretă. Respir.
DOMNUL DOBB: Eu n-aud nimic. Vi se pare că respiră?
BĂTRÂNUL: Poate că are dreptate, poate că nu trăim.
DOAMNA DEBBIE: Eu exist.
BĂTRÂNUL: De unde ştii că exişti din moment ce ne îndoim de existenţa noastră?
DOMNUL DOBB: Suntem procesomani.
BĂTRÂNA: Procesomani? Ce înseamnă să fii procesoman?
BĂTRÂNUL: Ce se înţelege prin a fi procesoman? Poate că până acum am jucat teatru.
DOMNUL DOBB: De ce crezi că am jucat teatru?
BĂTRÂNA: Vi se pare că tot ce e în jurul nostru aduce a realitate? (*toţi privesc cu atenţie în jur)* Credeţi că scaunul ăsta provine din lumea celor care ne privesc? (*face scaunul bucăţi*) Şi masa aceasta? Oare e asemenea cu a celor care tocmai acum servesc cina în nu ştiu ce restaurant din nu ştiu ce oraş? (*acelaşi joc*) Şi tabloul? Oare înfăţişează un peisaj veridic? (*tabloul e sfâşiat*) Ce să mai vorbim de porţelanuri!
DOAMNA DEBBIE: Mătăsurile!
BĂTRÂNUL: Chinezăriile!
DOMNUL DOBB: Hainele!
BĂTRÂNA: Devastaţi tot!
DOAMNA DEBBIE: Lampadarele!
DOMNUL DOBB: Pereţii!
BĂTRÂNUL: Să nu rămână nimic în picioare! (*toată scena e devastată*) Totul trebuie devastat pentru a renaşte!
DOMNUL DOBB: Nimic nu e concret pentru că noi jucăm cel mai ieftin teatru posibil.
DOAMNA DEBBIE: Procesele noastre de aici sunt rezultat unei maşinării pe care n-o mai recunoaştem.
BĂTRÂNUL: Aici nu mai avem pe cine da în judecată.
BĂTRÂNUL: Tot ce a fost de câştigat, am câştigat. Trebuie să ne mă mutăm dincolo, printre oamenii adevăraţi.
BĂTRÂNA: Adevărul se află doar acolo şi nu aici în lumea aceasta care ni s-a părut concretă prin alienarea noastră.
DOMNUL DOBB: Am greşit prin a crede în adevărul nostru. Poate că adevărul lor e mai adevărat decât noi.
DOAMNA DEBBIE: Nu există decât un unic mod de a afla, să le invadăm intimitatea.
DOMNUL DOBB: Şi dacă noi suntem cei ce vom pierde?

BĂTRÂNA: Dacă punem răul înainte, sigur nu vom ajunge niciodată să facem bine.
BĂTRÂNUL: Să nu ne lăsăm convinşi de rău. Să le invadăm intimitatea.
BĂTRÂNA: Să le intentăm procese peste procese.
DOMNUL DOBB: Recursuri peste recursuri.
DOAMNA DEBBIE: Citaţii peste citaţii.
BĂTRÂNUL: Sentinţe peste sentinţe. (*toţi se mută printre spectatori*)
BĂTRÂNA: Domnului de pe scaunul acesta pentru că e antipatic.
DOMNUL DOBB: Doamnei pentru că e prea grăsuţă.
DOAMNA DEBBIE: Un coş, domnişoara are un coş pe faţă. Îi intentăm proces acneii.
BĂTRÂNA: Scaunelor.
DOAMNA DEBBIE: Reflectoarelor.
BĂTRÂNUL: Dramaturgului care a scris piesa asta de prost gust, Procesomanii.
DOAMNA DEBBIE: (*face gesturi obscene*) Cretinului de regizor.
DOMNUL DOBB: Domnişoarei pentru că e adorabilă.
BĂTRÂNUL: Un şoarece! Să-l dăm în judecată!
BĂTRÂNA: Soarele.
DOAMNA DEBBIE: Limbricii mei.
BĂTRÂNA: Ridurile.
DOMNUL DOBB: Statuile din oraş.
BĂTRÂNUL: (*se scarpină*) Urticaria.
DOAMNA DEBBIE: Măseaua de minte.
BĂTRÂNA: Gâştele doamnei Siegfried.
DOMNUL DOBB: Dumnezeu.
BĂTRÂNUL: Diavolii de la cazanul numărul nouă cu smoală.
BĂTRÂNA: Cadavrele din toate cimitirele.
DOAMNA DEBBIE: Păduchii mei.
BĂTRÂNUL: Firele de păr din nas, de pe piept, din zonele intime.
BĂTRÂNA: A, şi să nu uit să mă dau şi pe mine în judecată pentru că acum trei ani m-am certat rău cu apa. (*cortina cade*)